

pozornici umesto da u ćutanju, prinudnoj letargiji i društvenoj mimikriji nalaze izvesnu sigurnost". Tvrdi da su Srbi "postajali predmet omraze i drugih balkanskih naroda i velikih sila", da su "padali u klopku zavere u kojoj malo ko nije učestvovao", a "genocid nad srpskim narodom" je zamišljen "na najširim osnovama". Srbi su "bezmilosno tamanjeni ili naživo komadani", a "nosioci toga genocida, delujući s više strana, obavili su svoj posao suviše dobro smišljeno" pa su Srbi verovali "da su predodređeni za ispaštanje i da ih život čeka jedino s ovu stranu smrti". Samardžić smatra da je Austro-Ugarska započela moderni genocid nad srpskim narodom, a kako "istorija kažnjava nepokorne", tako su Srbi u očima velikih sila izgledali kao večiti pobunjenici, dok su susedi "koristili i srpsku muku" da bi se oslobodili, što je stvaralo "njihovu omrazu protiv svega što je srpsko". Tako su Srbi postali narod "koji se nerado podnosi i protiv koga je, najzad, oglašavan i genocid". Ni u Jugoslaviji, po Samardžiću, Srbi nisu stvorili svoj nacionalni program "iako su morali znati da im se priprema novo istrebljenje", pa između starih i modernih "planova da se Srbi, putem genocida, svedu na prostor i meru koje im drugi odrede, postoji neprekinuta linija", zbog čega se zalaže za objašnjenje "kako je jedan narod, veoma star na tlu starog kontinenta, posle mnogih istraga, konačno osuđen bar na delimično istrebljenje i kako je protiv njega stvoren međunarodni mehanizam za izvršenje genocida" (Samardžić, 1989). Samardžić tvrdi da se kosovsko opredeljenje Srba svodilo na ideju "da bez smrti nema vaskrsenja, a bez mučeništva i stradanja ne može biti slobode", dok su nad njima, najviše Bugari, Austrijanci "i, njima pokrenut, sav ološ jugoistočne Evrope, izvršili jedan od onih genocida koji nisu bili bez plana da se pojedine teritorije očiste od Srba" (R. Samardžić, 1991). A Predrag Palavestra u pogovoru Samardžićeve knjige dalje dopunjuje ovu nit. Iz uloge Srba u velikim istorijskim zbivanjima po njemu sledi razumevanje istorijske zagonetke da "Srbe njihovim susedi mahom ne vole" u čemu traži "sudbinsku grešku, kobni početak istorijskog prokletstva Srba 'za njihova smrtna sagrešenja'" (Palavestra, 1989). Sasvim slično je početkom 90-ih zaključivao i Dušan Bataković po kojem je "kosovska ideja" u komunističkoj epohi "posle poluvekovne hibernacije" sa eksplozijom "secesionističkog arbanaškog pokreta na Kosovu, izronila iz kolektivne podsvesti" pa se pokazalo "da je kosovski zavet – izbor slobode u carstvu nebeskom umesto poniženja i ropstva u carstvu zemaljskom – trajno vezivno tkivo koje srpskom narodu daje osećaj narodne celine" (Bataković, 1991).

I za Nikolu Samardžića Srbi su žrtve "zlehude sudbine" zbog koje im je preostalo da se "uz kandila" prisećaju svojih predaka, koji su junački ili mučki, davno stradali. "Isti taj Usud dodelio je Srbima carstvo nebesko kao uzvišen i konačni smisao njihovog postojanja i svega što im predstoji". Po njemu, genocid na Kosovu traje tri veka a velika seoba je bila "početak genocida u Staroj Srbiji i nesrećnog egzodusa srpskog naroda, arbanaškim zulumima prinuđenog da napušta ognjišta predaka" (N. Samardžić, 1990). A Marko Mladenović, poznih 80-ih piše da u "genima" srpskog naroda "ima i orijentalnog, 'pustog turskog', i zapadnjačkog, i mističnog, praslavenskog. I ukletog. Manje 'carstva zemaljskoga', a više 'carstva nebeskoga'. I beskrajnog, beskrajnog mučeništva. Kao da je srpskom narodu neko pogrešno prišao Davidovu zvezdu, zvezdu naroda mučenika". Postavljajući pitanje zašto je narod tako ravnodušno, "gotovo mazohistički", podnosio poniženja i uvrede, Mladenović odgovor nalazi u činjenici da "nije dovoljno racionalan, nije dovoljno praktičan, poslovan, sračunat" poput nekih drugih, pa je i dopustio da ga "dugo drugi izrabljuju, blate i unižavaju. I nije mnogo mislio na sebe, ni na ličnu korist". Pita se: "zar je ljudski pljuvati po tom istom gostoljubivom i napaćenom narodu", pa zaključuje da "ako je danas došlo do buđenja njegove nacionalne svesti, do toga je došlo iz nužde, drugi su ga izazvali". Ushićen prepoznaje poruku sa tada održanih "mitinga istine" koja glasi "ne potcenjujte poniženi narod" jer je to trenutak u kojem se narod upinje "da se izbori za svoj civilizacijski i biološki opstanak". To je poslednji "Kosovski boj", "poslednja oaza" vekovima "proganjanog i potiskivanog srpskog naroda iz svih krajeva Jugoslavije". Zaključuje, "ovde je uvređen ceo jedan mitski, mučenički narod, kome Davidova zvezda nije bila potrebna samo zato što je imao isto tako krvavu zvezdu svog Davida, ili Lazara, ili majke Jugovića" (Mladenović, 1989).

Zbornik Catena mundi prepun je sličnih teza. U najvećem zanosu pisao je Enriko Josif o "nebeskoj Srbiji", o "smrtilištima", "lešiništima" i sličnom, dok su drugi pisali o genocidu koji počinje kulturnim a završava biološkim genocidom, prvi je počeo usvajanjem Porfirogenitove političke istorije koja je "jedna apsurdna teza o hronologiji prisustva Slovena na Balkanu" a drugi, biološki traje do danas (Dragić Kijuk, 1992). "Koliko god da je Jasenovac strahotno, ujareno gubilište mnogih, a prvenstveno srpskog naroda, mučilište, smrtilište, istrebivalište, lešinište njegovo, on je i najveće moguće nadčovečno iskupilište srpske narodne duše, najtrpeljivije u ovom palom ljudskom rodu. Jasenovac nova je duhovna prestonica nebeske Srbije. Ovim žrtvenim iskupljenjem, srpski narod je u dvoranama beskrajnog neba proglašen za isceliteljski narod, izabran da bude predvodnik ulaska u Novi Jerusalim onim narodima koji će biti spaseni. Srpski narod istorijski je narod zemaljskog i nebeskog carstva. Ko danas dira u Srbiju, posle jasenovačkog smrtilišta, neka zna, i neka se zna, dira u zenicu oka života boga. Dira u zenicu oka Gospodnjeg" (Josif, 1992). Tu se može pročitati i da "kao malo koji narod u Evropi, Srbi su imali zlu sudbinu" da zauzmu prostranstva koja su bila granica civilizacija (Bataković, 1992), dok se u analizi odnosa Hrvata prema Srbima, navodi da je "dugotrajnim podsticanjem i usmeravanjem nekrofilno-sadističkih potencijala na objekt koji ćemo učiniti odgovornim za naše nedomašnosti i neostvarenosti" moguće "proizvesti genocidni sindrom i trajnije ga usaditi i u šire slojeve jednog naroda" (Džadžić, 1992). U istom zborniku je i prilog Justina Popovića o "godinama dikature bezbožništva" u kojima je izvršen "najveći pokolj srpskih duša od kako je Srpski narod zakoračio u istoriju. Škola-klanica srpskih duša; vojska-klanica srpskih duša; svako nadležstvo-klanica srpskih duša; svaka opština-isto, sva zemlja širom-ogromna klanica srpskih duša. Da, ogromna klanica: jer se bezobzirno ubijaju i gaze sve svetinje srpske pravoslavne duše, i uništavaju sve vrednosti njene" (J. Popović, 1960). A Matija Bećković tu piše o jamama koje su "postale etnički čiste, a jamografija nezaobilazna za izučavanje sudbine srpskog naroda" pa kaže "zalud je jame betonirati i prečutkivati. Zemlja se ne može smiriti dok sve žrtve koje su u njima ne izađu na videlo" (Bećković, 1992). Svoje mesto ima i Milorad Pavić po kojem su Srbi "ponovo na listama za genocid kao što je to bio slučaj sa Srbima i Jevrejima tokom Drugog